

Sygn. akt IV CSK 739/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku W. B. i I. K.

przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. o ustanowienie służebności
przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym, skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Wskazane przez skarżącego pytanie nie spełnia tych wymagań. W judykaturze przesądzono, że sąd drugiej instancji może w zasadzie

zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania orzeczenia sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124 i uchwałę Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1935 r., C. Prez. 51/34, PPC 1935, nr 17-18, s. 518).

Artykuł 3 k.p.c. nakłada na uczestników (art. 13 § 2 k.p.c.) obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Konsekwentnie, na uczestniku postępowania, który podniósł fakt lub zarzut, spoczywa także ciężar udowodnienia jego prawdziwości (art. 6 k.c.). Te same zasady - korygowane przepisem art. 381 k.p.c. - dotyczą także postępowania apelacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2002 r., IV CK 178/02, OSNC 2004, nr 2, poz. 25). W sprawie nie wystąpił problem, wykorzystania przez Sąd drugiej instancji z urzędu inicjatywy dowodowej. W okolicznościach sprawy Sądowi Okręgowemu nie można postawić skutecznego zarzutu naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1997 r., III CKN 244/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 52, z dnia 25 czerwca 1998 r., II CKN 656/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 208 i z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).